

МАЙЧИНА КЛЕТВА

— Не забравяй никога родината си! — прошепна съ немоощенъ гласъ умиращиятъ.

— Какво каза, господарю? — наведе се надъ одъря неговиятъ вѣренъ военачалникъ.

— Помни, че на този свѣтъ имашъ майка и родна земя! Тежко на оня, който не се отзове на майчиния гласъ!

Една сълза се търкулна подъ окото на стария царъ. Умираще господарьтъ на Сирия, отиваше си владѣтельтъ на приказния градъ Дамаскъ и душата му се бѣхтѣше отъ мъжа. Въ най-последния часъ предъ очитѣ му трепна едно равно, тихо, зелено поле. Звѣннаха звѣнци на бѣли стада. Понесе се бистъръ гласъ отъ кавали. Полека започна да плакне брѣговетѣ си една широка рѣка. Ахъ, това тихо зелено поле е равна Тра-

кия! Рѣката, която плакне на-киченитѣ съ сребърни върби брѣгове, е Марица. А овчаритѣ, които сега свирятъ, сж роднитѣ братя на сирийския царъ.

— Кжде сте, мои братя? Кжде си и ти, майко?

Умиращиятъ се унесе. Заниза се въ душата му керванътъ на младитѣ години. Той си спомни, какъ едно време напусна родното си село и трѣгна съ легионнитѣ на Александра Велики къмъ Азия. Оживѣ предъ очитѣ му оная вечеръ, когато изведнажъ безбройната войска на македонския царъ израсте отъ горещия пѣсъкъ на пустинята и спрѣ предъ стенитѣ на библейския градъ Дамаскъ. Чудна свѣтлина заливаше тогава града. Морно течеше една рѣка срѣдъ цвѣтущи градини и бѣли кжщи, накацали на земята